

A történet folytatódik

írta Szamosfalvi Szilvia

A kemény, zord telet a tavaszi napsütés váltotta fel. Avonlea városa kivirult, a virágok kibújtak, a fák rügyeztek, majd hamarosan zöld lombok takarták el a csupasz ágakat. A kihalt utcák ismét élettel teltek meg. Az emberek kikíváncsoztak házaikból megannyi, négy fal között csöndesen eltöltött, hideg, téli nap után. Vágytak a friss levegőre, a napfényre, a többiek társaságára, és nem utolsósorban a pletykákra. Gyerekek futkostak az utcán, nevetve, boldogan fogócskáztak egymással, a felnőttek pedig jó ismerősként üdvözölték egymást. A King-tanyán csend honolt. A régi gyerekzsivaj már a múlté volt. Az udvarban néhány tyúk csipegette a kukoricát, a dombon pedig két tehén legelészett nagy ráérősen. Az istálló kapuja nyitva állt. Kisvártatva felgyűrt ingű, mellényes, szalmakalapos alak tűnt fel benne. Lassú léptekkel indult meg a ház felé. Néha megállt és elmélázott, egy szalmaszálat rágcsálva nézte a tűző napot az égbolton. A házból terebélyes asszony jött ki, köténye lisztes volt, haja csapzottan, laza kontyba volt feltűzve. Mosolyogva nézett a férfira, aki háttal állva neki a kék eget kémlelte.

– Alec King, már megint álmodozol? – A férfi megfordult, ránézett, majd széles mosolyra húzta a száját.

– Janet... nem vettelek észre.

A nő nem szólt semmit, szelíden tekintett a férjére. Hozzászokott, hogy mostanában olyan szórakozott lett. Sarkon fordult, majd visszament a házba. Az ajtóból kiszólt Alecnek.

– Készen van a tea, jöhetsz.

A férfi a felesége után ballagott. A konyhában levette a kalapját, és lehuppant kedvenc székére. Felesége a tűzhelynél tüsténkedett. Tálcára helyezte a teáskannát benne a gőzölgő itallal, mellé tett két bögrét. Az asztalhoz vitte és Alec elé tette. Mindketten nagyon szerették a teát, ízesítetlen fekete teát ittak minden délután. A férfi némán nézte a forró teából felszálló gőzt, tekintete aztán messzire, a semmibe révedt. A csendet Janet hangja törte meg:

– Drágám, átugrom Felicityékhez, nem akarsz velem jönni?

A férfi megrázta a fejét. – Nem mehetek, még rengeteg munkám van az állatokkal.

Az asszony féltőn nézett rá. – Túl sokat dolgozol. Nem vagy már fiatal.

Alec nagyot sóhajtott. – Valakinek el kell végezni a munkát. A gyerekek már a maguk útját járják, nem várhatom el, hogy a gazdasággal törődjenek. – Kis szünetet tartott, majd kedvesen nézett a feleségére. – Ne félts engem, bírom én még a gyűrődést. – Huncut mosoly jelent meg az arcán. – Nem vagyok még olyan öreg. – Majd az asszony megnyugtatóra hozzátette: – Ha már túl sok lesz nekem, felveszek valakit. Megígérem.

Janet elégedetten felállt, miután az utolsó csepp teát is felhörpintette. Elvette férje elől is az üres bögrét, majd a mosogatóba tette és rögtön elmosta. Ahogy visszafordult, észrevette, hogy férje újra elmerült a gondolataiban. Most már nem tudta szó nélkül megállni és megkérdezte:

– Bánt valami, Alec?

A férfi megfogta felesége kezét, mely az ő vállán pihent.

– Nem. Csak olyan üres lett ez a ház. Annyira csendes minden, annyira kihalt.

– De hisz itt vagyok én neked és Daniel – válaszolta az asszony.

Alec elmosolyodott. – Igen, tudom. De Daniel még kicsi. Én a lármát hiányolom, a gyerekzsivajt. – Elhallgatott. Janet egyenes háttal állt mögötte, keze még mindig a férfi vállán feküdt. Csöndesen nézett ki az ablakon.

– Megértelek. Nekem is hiányoznak a gyerekek. Olyan gyorsan felnőttek. Ha arra gondolok, hogy Felix milyen csintalanságokat követett el. Állandóan marták egymást Felicityvel. – Mindketten nevettek. Arcukon a boldogság tükröződött, ahogy a nosztalgikus emlékek eszükbe jutottak.

– Igaz, hogy Felicity itt lakik a közelben, de az már nem ugyanaz, mintha itthon lakna – szölt Alec.

Janet halkan suttogta: – Igaz. – Közben továbbra is kibámult az ablakon. Aztán hirtelen, egyik pillanatról a másikra megrántotta magát, és vidáman lenézett a férjére. – Ugyan már, mi ez a búsulás? Hisz te mondtad, hogy a lányunk itt lakik a közelünkben. Bármikor átmehetünk hozzá. Felix pedig kitűnő állást kapott Charlottetownban. Vigasztaljon minket ez a tudat. Mindamellet Charlottetown nincs az ország másik végén. Cecily is hazajön nemsokára Montrealból...

Alec közbevágtott:

– Jó, de azzal a lendülettel át is költözik a nővéréhez és itthagyt minket ő is.

Janet hallgatott. Pár másodperc múlva szólalt meg:

– Drágám. Igazán nem várhatod el a gyerekektől, hogy életük végéig a mi szoknyánkon üljenek. Felnőtt emberek, akik most már a saját útjukat járók. El kell engednünk őket, még ha ez nem is tetszik nekünk. Tudod, hogy Felicitynek milyen nagy szüksége van Cecilyre, most, hogy hamarosan megérkezik a baba. Ott vannak az árvák is, nem győzi szegény egyedül. Persze Gus is segít neki, amiben tud, de vannak dolgok, amikor egy segítő női kezet nem pótolhat semmi más.

Alec igazat adott az asszonynak. Nem mondott semmit, csak bólintott. Janet lehajolt hozzá:

– Miért nem jössz át te is Felicityhez? Biztos örülne neked. Az állatok várhatnak egy-két órát.

A férfi beleegyezően pillantott a feleségére: – Na, jól van, öltözz át és indulhatunk.

Az árvaházat hatalmas, öreg fák lombjai takarták. A falevelek békésen ringatóztak a kora nyári szélben. A ház mellől vidám gyerekkurjantásokat lehetett hallani, akik örömmel használták ki a szabadban a nap simogatóan melengető sugarait. Az egyikük hirtelen két közeledő alakra lett figyelmes. Hamar felismerte az érkezőket és boldog hangon kiabált be a házba:

– Mrs. Pike, jön Mr. és Mrs. King!

A gyerek izgatott hangját Felicity gyorsan meghallotta a résnyire nyitott ablakon keresztül. Éppen gyerekruhát kötögetett egy kényelmes fotelben, a nappaliban. Letette a fonalat, és hátsó karjára támaszkodva emelkedett fel a székből, nagy hasán megfeszült ruhája. Siető léptekkel ment ki az ajtón. Öröm ült ki az arcára, mikor meglátta idősödő szüleit. Janet nagy kosárral a kezében megállt mellette, átölelte és megsimogatta gömbölyű pocakját. Apja csókot nyomott a homlokára.

– Hogy van az én tündérem? – kérdezte.

A lány elmosolyodott. – Kire gondolsz papa, rám vagy a babára?

– Mindkettőtökre – helyesbített Alec.

Felicity lenézett a hasára és gyengéden rátette a kezét. – Mindketten nagyon jól vagyunk, köszönjük.

– Ennek igazán örülök – mondta kedvesen az apja. Majd körbenézett: – Hol van Gus? – Felicity felelt: – Fent van az emeleten, valamelyik gyereknek segít megírni a leckét. Biztosan ő is örülni fog nektek. Gyertek be a házba.

Egyenesen a nappaliba mentek. Janet az asztalra tette a hatalmas, finomsággal megpakolt kosarat.

– Hú, mama, ennek nagyon jó illata van. Csak nem kalácsot süöttél?

Janet mosolygott:

– De bizony, mazsolás kalács, a kedvenced. Remélem, hogy a gyerekeknek is ízleni fog.

A lány levette róla a konyharuhát, mellyel Janet letakarta.

– Mi az hogy – vágta rá. – De majd csak vacsora után ehetnek belőle, mert elveszi az étvágyukat – mondta szigorúan.

Közben a lépcsőfordulóban megjelent Gus, akit az egyik fiú kísért, nehogy leessen.

– Jól hallom, hogy Mr. és Mrs. King van itt? – kiáltott nagy jókedvvel a vendégek felé.

Janet kacagott, Alec elébe sietett, felment a lépcsőn, és átvette a támogató szerepét a gyerektől. Megfogta a férfi karját, majd óvatosan vezette le a lépcsőn.

– Mi vagyunk azok, Gus fiam, személyesen.

Gus lelkendezett: – De jó a hangjukat hallani. Bárcsak láthatnám az arcukat is – tette hozzá szomorúan.

Alec megpróbálta humorral elütni a dolgot:

– Ugyan, nincs azon mit látni, hogy napról napra öregebbek leszünk. – Janet rosszállóan nézett rá, ezért a férfi gyorsan hozzátette: – Vagyis csak én, mert Janet napról napra egyre csak fiatalodik. – Ezen mindannyian jót kacagtak.

– Drágám, tudom én, hogy lassan olyan leszek, mint egy aszalt szilva, már ami a ráncaimat illeti, de azért ez jólesett – nézett az asszony szelíden a férjére.

Felicity helytel kínálta a szüleit. Janet nem bírt sokáig tétlenül ülni.

– Édesem, mondd meg, mit segíthetek neked. Jól boldogultok mindennel? – nézett felváltva Felicityre és Gusra.

Gus felelt: – Igen, elboldogulunk. Én ugyan elég haszontalan vagyok, mert jóformán semmiben sem lehetek Felicity segítségére, ő azonban nem panaszkodik. Van bőven mit csinálni egy ekkora házban. Szerencsére a szomszéd fiú, akit felvettünk a kert gondozására, jól végzi a dolgát.

– Igen, megvagyunk, mama – vette át a szót Felicity –, ne aggódj. A gyerekek rengeteget segítenek nekem, és Gus is. – Szeme sarkából észrevette férje tiltakozó fejcsóválását, ezért odafordult hozzá: – Igenis te is segítesz, Gus. Már egész jól tud mosogatni, leszedni az asztalt, teregetni, kiséperni, sőt még az ágyneműt is áthúzza. Amellett pedig rendkívül sokat foglalkozik a gyerekekkel – nézett ismét a szüleire.

– Igen, de ez nagyon kevés – morogta a férfi. – Bárcsak többet segíthetnék. Ha látnék... Nem engedném, hogy ennyit vállalj magadra. – Gus üres tekintete a távolba révedt. Hangjában kimondhatatlan szomorúság volt. Felicity odahajolt hozzá és a fülébe súgta:

– Drágám, ezt már ezerszer megbeszéltük. Nem akarok többet egy szót se hallani arról, hogy mennyire hasznavehetetlennek érzed magad, és szerinted én jobbat érdemelnék ennél az életnél. Megértted, Gus? – A férfi nem felelt, tovább bámult a semmibe élettelen szemeivel. Felicity hirtelen észbe kapott, és nagy hasától amilyen gyorsan csak tudott, felugrott a székből:

– Ó, de figyelmetlen vagyok. Mindjárt felteszek egy kanna teavizet főni. Mama, papa, ugye isztok velünk egy csészével?

Janet válaszolt:

– Nem, köszönjük, ne fáradj, édesem. Már ittunk, mielőtt elindultunk. – Aztán Alechez fordult: – Amúgy is már indulunk, nem akarunk sokáig feltartani titeket, csak kíváncsiak voltunk, hogy vagytok, minden rendben van-e veletek és a gyerekekkel.

Felicity kedvesen nézett a szüleire:

– Hiszen még csak most jöttetek.

– Daniel nemsokára jön haza az iskolából, apádnak meg még dolga van az állatokkal – szólt Janet. Alec bólintott.

– Hát rendben – mosolyodott el a lány –, örülök, hogy átjöttetek.

Az apja komótosan állt fel a székből. Lassú léptekkel odament a lányához, és megsimogatta az arcát.

– Olyan gyakran jövünk, hogy meg is unjátok – mosolygott. Felicity visszamosolygott rá.

– Ha bármire szükségetek van, kicsim, itt vagyunk a közelben – szólalt meg Janet és ő is felállt. – Segítünk bármikor, bármiben, csak szólj.

A lány hálásan nézett a szüleire, finoman megszorította mindkettőjük kezét.

– Rendben van, így lesz. Egyébként meg nemsoká megjön Cecily, majd ő is segít nekem. Már alig várom. Olyan soknak tűnik ez a három hónap, amíg Montrealban volt Saránál. Remélem, nem szédítette meg a nagyváros.

Alec megrázta a fejét:

– Ugyan, Cecily nem olyan. Mehet ő bárhová, de a szíve visszahúzza haza, hozzánk, Avonlea-be.

Felicityt megölelték a szülei, majd Gushoz fordultak. Janet csókot nyomott a homlokára, Alec pedig megszorította a kezét.

– Vigyázz magadra, fiam – mondta.

Elköszöntek, és elindultak hazafelé a lemenő nap fényében.

Verőfényes júliusi nap volt. Janet, Alec és Daniel sűrögtek-forogtak a házban, Cecily fogadására készültek. Janet mindig kínosan ügyelt arra, hogy rend és tisztaság legyen, de most, hogy a lánya érkezését várták, még precízebben szeretne volna kitakarítani a házat. Alec már kora reggel leszedte a függönyöket, Daniel pedig megpucolta az ablakokat és port törölt. Janet azt se tudta, hol áll a feje. Lánya kedvenc ételeit készítette el, desszertnek pedig almás pitét sütött, ezt mindannyian nagyon kedvelték. Tízpercenként nézett az órára, annyira izgult, hogy mindennel időben elkészüljenek, mire megjön Cecily. A vonat pontban egy órakor érkezett meg az avonlea-i állomásra. Kisebbfajta tömeg gyűlt össze a lány tiszteletére. Szülein és Danielen kívül ott volt még Felicity és Gus, Hetty néni, régi iskolatársak és barátok. Rengeteg ember szállt le a szerelvényről. Idősek és fiatalok nagy örömmel borultak az őket váró hozzátartozók nyakába. Kisvártatva elegáns, kalapos, fiatal nő tűnt fel az ajtóban. Fehér ruhát viselt, nyakában hosszú lánc lógott, finom, horgolt kesztyűs kezében tartotta a kofferét. Megjelenése kifogástalan és méltóságteljes volt. Tekintetét felemelve kutatta a tömeget. A nyári szellő megborzolta a kalapja alól kilógó szőke tincseit. A hatalmas emberáradatban észrevette Alecet. Az illemlről egy pillanatra megfeledkezve, boldogan kiáltotta el magát:

– Apa! – majd rögtön megismételte: – Apa!

Alec felfigyelt a hangra. Elfordította fejét a hang irányába, és észrevette lányát, amint a vonat felső lépcsőjén állva integet neki. Ekkor már a többiek is kiszúrták őt. Utat törve maguknak a tömegben, boldog kiáltásokkal futottak Cecily felé. A lány előbb leadta a kofferjét az apjának, majd gyors léptekkel szállt le és vetette magát családja karjaiba. A szülei azt sem tudták, hogy szorítsák magukhoz.

– Anya, apa, annyira hiányoztatok – mondta a lány könnyes szemmel, majd még egyszer megölelte őket. Azután következett szépen sorban Daniel és Hetty néni, majd egy-egy jól ismert szomszéd, régi barát. Annyira örültek a viszontlátásnak, hogy nem is tudtak szóhoz jutni, percekig csak ölelték és csókolták egymást. Mikor picit lecsillapodtak, Cecily huncut mosollyal mutatott az állomáson várakozó vonat üres ajtajába. Tekintetét Hetty nénire emelte:

– Van egy meglepetésem a számotokra – mondta. – Mindenki kíváncsian nézett fel a szerelvényre. Hosszú, szőke, hullámos hajú, fiatal nő lépett elő. Világoskék ruhát viselt, és hozzáillő virágdíszes kalapot. Egyik karjára esernyő volt akasztva, másik kezében tartotta a bőröndjét. Ahogy meglátták a többiek, arcukon a meglepetés keveredett a kitörő örömmel. Felicity felkiáltott:

– Sara! – Nevetve szaladt unokatestvéréhez, olyan gyorsan, ahogy csak állapota megengedte. Alec és Janet a csodálkozástól szótlannul álltak. Hetty néni teljesen ledöbbsent. Hangja elakadt, szeme könnybe lábadt. Csak pár másodperc múlva fogta fel, hogy valóban Sarát látja.

– Sara – rebegte halkan. – Kislányom.

A lány szeme is megtelt könnyel. A bőröndöt ledobva futott egyenesen nénikéje karjába.

– Hetty néni, Hetty néni, úgy hiányoztál! – Mindketten sirtak. Percekig ölelték egymást. Mikor picit fölocsúdtak, Hetty kérdően tekintett az unokahúgára:

– Miért nem írtad meg, hogy jössz?

Sara Cecilyhez fordult, és karon fogta.

– Hirtelen ötlet volt, nem terveztem. Cecily találta ki, hogy lepjelek meg benneteket.

– Nagyon jó gondolat volt – lépett hozzá Janet és Alec, majd mindketten megcsókolták. Gus is örömét fejezte ki, hogy újra hallja a lány hangját. Sara megszorította a férfi kezét:

– Gus, nagyszerű hírem van a számokra, de erről majd később beszéljünk. – Karon fogta nagynénjét. – Menjünk haza gyorsan, már nagyon hiányzott a King-tanya.

Alec felkapta a bőröndöt, ő Cecilyt karolta át, és a kis csapat hazafelé vette az irányt. Régen fordult elő, hogy ennyien együtt voltak, és ennek minden pillanatát ki akarták használni.

Pár nappal később, hogy Cecily és Sara kipihente az utazás fáradalmait, és ismét visszazökkentek a vidéki életbe, Janet ünnepi vacsorára hívta az egész családot, hogy megünnepeljék a két lány hazaérkezését. Nagyon kitett magáért, volt előétel, leves, főétel, desszert. Ennek a hosszú menünek az elkészítése most nem került olyan nagy fáradtságába, hiszen kivette belőle a részét Cecily és Felicity is. Sara és Hetty is átment volna segíteni, de Janet megtiltotta nekik, mondván, hogy hárman is boldogulnak. Az étkező asztalt nyolc főre terítették, és telepakolták a finom ételekkel. Olyan volt az egész, mint egy kisebbfajta lakoma. Az asztal közepére az asszony egy nagy csokor nyári virággal teli vázát helyezett, melynek illata betöltötte az egész szobát. Valóságos ünnepnap volt ez a King család életében. Miután mindenki megérkezett, körbeülték az asztalt. Alec pohárköszöntőt mondott, aztán jóízűen nekiláttak a vacsorának. Janet elégedetten zsebelte be a főztjét ért dicséreteket. Beszélgettek mindenféléről, friss pletykákról Avonlea-ben, Felicity előrehaladott állapotáról, az árvaházról, Cecily élményeiről Montrealban, Sara tanulmányairól, terveiről. Janet csillogó szemmel jegyezte meg, hogy milyen szép ez a nap, milyen jó, hogy újra így együtt vannak. Aztán egy pillanatra eltűnődött, és kissé szomorúan tette hozzá, hogy még nagyobb lenne az öröme, ha Felix és Olivíáék is itt lennének. A többiek helyeselve bólogattak. Alecnak eszébe jutott a fia legutóbbi levele és kérte a feleségét, hogy olvassa fel azt. Janet a fejéhez kapva ugrott fel:

– Jaj, de buta vagyok. Tegnap kaptuk meg a levelet, csak a nagy sürgés-forgásban elfelejtettem elmondani, hogy mi áll benne. Pedig nagy újság van – mosolygott. – De inkább felolvasom. – Sarkon fordult és kiszaladt az előszobába, hogy a szekrény fiókjából kivegye a borítékot. Izgatottan tért vissza és gyorsan lehuppant a székébe. Megköszörülte a torkát, majd elkezdte olvasni a levelet. Felix szokás szerint nem volt túl bőbeszédű, inkább csak a lényegre szorítkozott. Elmondta, hogy nagyon jó állása van egy charlottetowni hotelben, és hogy a főnöke annyira megvan vele elégedve, hogy előléptette vezetői pozícióba. Továbbá arról is ír, hogy mindenki nagyon hiányzik neki, és ősszel szeretne hazalátogatni. Nehezen viseli az egyedüllétet, főleg, hogy Izzytól távol van. Úgy döntött, hogy ha hazatér, megkéri a lány kezét. Mindenki ujjongott a hír hallatán. – Már éppen ideje volt – mondta viccelődve Hetty. A vacsorát teával zárták. Miután kifogytak a történetekből, csöndesebben telt az este. Leszedték az asztalt, és Hetty ragaszkodott hozzá, hogy segítsen Janetnek elmosogatni. Sara és Cecily Felicity hasát simogatták és arról faggatták, hogy viseli a terhességet, nem fél-e az egyre közeledő szüléstől. Alec kint a gazdaságban látta el a nap végi teendőket, bezárta éjszakára az istállót, a tyúkokat, a disznókat, és a többi állatot. Ahogy unokatestvérével beszélgetett, Sara pillantása betévedt a nappaliban a kandallónál egyedül üldögélő Gusra. Pillantását a többiek is követték. Felicity megértette, hogy mit akar mondani Sara a szemével és így szólt:

– Menj csak oda hozzá. – A lány odament Gushoz és leült mellé a fotelbe. Hozzáhajolt és kezét a kezébe vette:

– Jól vagy, Gus?

A férfi a hang felé fordult, szemeivel nem követte a törzsét:

– Sara... Igen, jól vagyok. – mosolyodott el.

– Olyan gondterheltnek tűnsz, bánt valami? – kérdezte a lány.

Gus nagy levegőt vett:

– Igazából csak bambultam. Mindenféle dolog jár a fejemben. Nagyon örülök, hogy itt vagy – szorította meg Sara kezét.

A lány elmosolyodott:

– Én is örülök. Jó ismét itthon lenni, veletek – nézett a férfi üveges szemébe.

– Bizony az ember ott van igazán otthon, ahol a szerettei vannak – mondta Gus.

– Ez így igaz – helyeselt a lány. – Ráadásul nemsokára szül Felicity, és még akkor is itt leszek. Láthatom a babát. Annyira izgatott vagyok már – lelkendezett Sara.

A férfi arca elkomorodott. Sara gyorsan kapcsolt, és mentegetőzni kezdett: – Jaj, ne haragudj, Gus. Milyen tapintatlan vagyok.

– Semmi baj – mosolyodott el Gus. – Én is sokat gondolok a baba születésére. Elképzelem, milyen lehet majd az arca. Vajon melyikünkre fog jobban hasonlítani, Felicityre vagy rám? Milyen lesz, ha növekszik, hogyan formálódnak a vonásai, hogy fog kinézni, miután felcseperedett. Nem fogom látni soha kedves arcát, sem a gyerekeiét, és azoknak a gyerekeiét. – Szeme sarkában könny jelent meg, mely aztán legördült az arcán.

Sara közelebb hajolt hozzá. – Gus, éppen erről akartam veled beszélni! – A férfi letörölte a könnycseppet. – Nem sokkal azelőtt, hogy hazaindultunk Cecilyvel, megjelent nálunk apám egyik régi jó barátja. Azt mondta, hogy elsodorta az élet apám mellől, de most Montrealban járt, gondolta, hogy meglátogatja. A címe még régről megvolt neki. Elhűlve vette tudomásul, hogy az apám már nem él. Leültünk és egy tea mellett elbeszélgettünk. Nagyon kedves, rokonszenves ember. Elmesélte, hogy orvosi egyetemen tanult, most pedig magánpraxisa van, kiváló szemész lett belőle.

Gus érezte, hogy hová akar a lány kilyukadni. – Sara, ne is folytasd – mondta egyértelmű elutasítással. – Tudod, hogy egyszer már megpróbáltam. Nem sikerült. Miért tegyem ki magamat és Felicityt megint egy ilyen idegörlő várakozásnak? Nem tud egyik orvos sem csodát tenni. Az én szemem menthetetlen. – jelentette ki keserűen.

Sara gyöngéden megsimogatta az arcát: – Gus, elhiszem, hogy csalódott vagy, de egy esélyt még igazán adhatnál magadnak. Ez az ember, úgy tűnik, hogy igazán érti a mesterségét. Kifejlesztett egy új szemészeti eljárást a vakok számára, és igen biztató eredményei vannak. Elmeséltem neki a te esetedet, és szívesen találkozna veled. – A férfi érdektelen arckifejezését látva elhallgatott. Úgy érezte, most nem fogja tudni rávenni a vizsgálatra. Ad neki egy kis időt. Felállt és búcsúzóul még ennyit mondott: – Legalább gondold át. Beszéljétek meg Felicityvel. Egy próbát megér, hogy megnézzen, ezzel igazán nem veszítesz semmit. – Sarkon fordult és visszament Cecilyékhez. Gus arca rezzenéstelen volt. Úgy látszott, hogy nem gondolkodott el a lány szavain. Belül viszont őrlődni kezdett. A rég eltemetett remény, hogy egyszer újra láthat, akaratlanul is felcsillant benne.

Miután hazamentek, Gus elmondta Felicitynek, amit Sarától hallott és a véleményét kérte. A saját álláspontját is tudatta a feleségével. Felicity Sarának adott igazat:

– Egyetérték veled, drágám. Tudom, hogy ez milyen trauma, nemcsak neked, hanem az egész családnak, de ha nem próbálsz meg, egész életedben bánni fogod. Lehet, hogy ez az utolsó esélyed, ugye nem akarod veszni hagyni? – Gus sokat gondolkodott a dolgon, és végül úgy döntött, hogy találkozik az orvossal. Abban egyeztek meg Felicityvel, hogy erre majd csak a baba születése után kerít sort. A felesége mindenórás volt, nem akarta kitenni ilyen izgalmaknak. Most a születendő gyerekre összpontosult minden figyelmük. Egy meleg, esős délutánon Felicitynél megindultak a fájások. Cecily, aki már egy ideje náluk lakott, rohant haza a hírrel a szüleikhez, amilyen gyorsan csak tudott. Alec befogta a lovat a kocsni elé, Janet felkapott pár dolgot, amire szükség lesz és már száguldottak is Felicityékhez. Cecily az anyjéktól egyenesen az orvosért szaladt. Fél óra múlva már mindenki a leendő anyuka ágyánál sürgölődött. Janet megsimogatta vajúdó lánya homlokát:

– Itt vagyok, drágám. Nem lesz semmi baj. Ügyes vagy.

Kiszaladt a konyhába vizet forralni és az izgatott, ajtóban toporgó Gustól kérdezte, merre talál tiszta lepedőket. Az orvos átvette az irányítást. Megvizsgálta Felicityt és kiadta az instrukciókat Janetnek és Cecilynek, akik kiváló segítőnek bizonyultak. Janetnek már volt bőven gyakorlata, hiszen négy gyermeket hozott a világra. Szerencsére könnyű szülés volt. Egy óra múlva Felicity már boldogan tartotta a karjában a kislányát. A hallban várakozó Hetty néni, Sara és az árvaház kis lakói alig várták, hogy láthassák az új jövevényt. – De gyönyörű – mondták kórusban az ágy köré állva. Janet és Alec nem tudtak betelni első unokájuk látványával. Csak nézték a kisbabát megbűvölten. A kislány nyugodtan feküdt édesanyja karjában. Felicity majd kicsattant az örömtől. Gus is odaült az ágy szélére, alig várta, hogy kezébe vehesse újszülött kislányát. A büszke anya a többiek felé fordította a csöppséget és fennhangon ezt mondta:

– Bemutatom nektek Eliza Pike-ot. Gus édesanyja után neveztük el. – Közben le sem vette a szemét a gyermekről.

– Egy ilyen gyönyörűséghez pont egy ilyen gyönyörű név való – szólt lágyan Hetty, majd lehajolt és megcsókolta a baba homlokát.

– Hagyjuk őket pihenni – mondta Janet és finoman kivezényelte a kíváncsiskodókat a szobából. Mielőtt becsukta volna az ajtót, még egyszer erőteljesen rámosolygott a lányára és az unokájára. Hárman maradtak odabent, Felicity, Gus és a kisbaba. A nő óvatosan férje kezébe adta a kicsit. A férfi teljesen ellágyult, ahogy megérezte a pici, meleg testet. Tenyerét a baba fejére csúsztatta, és ahogy az ujjaival végigsimította az arcát, próbálta kivenni a vonásait.

– Mondd el, milyen! – kérte Felicityt. – Igazi hajás baba – mondta a felesége, miközben a kicsi fejcskáját figyelte. – A szeme és a szája rád hasonlít, az orra viszont az enyém. Csodálatosan szép.

Gus keserédesen elmosolyodott.

– Bárcsak láthatnám! – Felicity felült az ágyban és gyengéden, hátulról átkarolta a férjét. Nem szólt semmit, csak nézte a kislányát. Ő látta, Gus pedig érezte, ahogy a pici ujjak a férfi tenyerébe tévednek. Mindketten elmondhatatlan melegséget éreztek a szívükben.

A nyarat hamarosan az ősz váltotta fel. Az óceán felől hűs szél fújdogált, de az idő még kellemes volt, a fákon viszont a levelek már elkezdtek sárgulni. Az utóbbi időszakban a King családban minden a kis Eliza körül forgott. Jól táplált, nyugodt kisbaba volt, mindenkire csak mosolygott, szinte sohasem sírt. Nem sokkal a születése után Felix telefonon gratulált nővérének és sógorának, s jókívánságait fejezte ki. Aztán a szüleivel is beszélt a tervezett, hamarosan aktuálissá váló hazalátogatásáról. Olivíáéktól táviratot kapott Felicity. Nagynénje szívből gratulált a kislányhoz, jó egészséget és sok boldogságot kívánt a kis családnak. Egyúttal sajnálatát fejezte ki, hogy nem tudnak személyesen találkozni, de Jasper épp egy nagyon fontos munkát kapott, így nem tud elszabadulni. Most, hogy már minden újra visszaállt a normális kerékvágásba, Gusnak ismét eszébe jutottak, amiről Sara beszélt neki. Egyik délután, amikor elment hozzájuk a lány a csecsemőt meglátogatni, szóba is hozta a dolgot.

– Tudom, Sara, hogy te csak jót akartál, és én milyen makacs és elutasító voltam. Akkor úgy éreztem, hogy nem tudnék elviselni még egy kudarcot. Most viszont, hogy Eliza megszületett, az aggodalomnál és a fenntartásoknál sokkal erősebb bennem a vágy, hogy láthassam őt. Ne haragudj rám a makacsságomért. Igazán hálás vagyok neked, amiért szíveden viseled a sorsom. Ha áll még a lehetőség, köszönettel élnék vele.

Sara elégedetten bólintott.

– Ennek örülök, Gus. Megszervezek neked egy találkozót dr. Jonesszal. Hidd el nekem, a lehető legjobb kezekben leszel. Ha valaki, hát ő biztos tud rajtad segíteni, érzem. – Gus magához ölelte a lányt. Hosszú másodpercekig mozdulatlanul maradtak.

Dr. Jones Halifaxban praktizált, Sara gyorsan kapott hozzá időpontot. Nem azért, mert kevés volt a betege, sőt éppen ellenkezőleg. Viszont régi barátja lányát igyekezett minél előbb fogadni. Egy őszi, borús reggelen Gus, Felicity és Sara izgatottan szállt fel a Halifaxba tartó vonatra. Könnyen odataláltak a kórházba. Dr. Jones kedvesen fogadta őket. Örömet fejezte ki, hogy ismét látja Sarát, Felicitynek és Gusnak pedig barátságosan kezet nyújtott. Bevezette őket a rendelőjébe. Meghallgatta mindnyájukat, majd kérte, hogy hadd maradhasson kettesben Gusszal. Alaposan megvizsgálta a férfit, majd kényelmesen hátradőlt a székében is így szólt:

– Nem lesz egyszerű, de láttam már rosszabbat is. Az előző műtétjénél alkalmazott eljárás manapság már ódivatúnak számít. Mi új módszerrel dolgozunk, ami sokkal eredményesebbnek bizonyult. Az ön esetében úgy látom, hogy akár sikert is érhetünk el vele. Őszinte leszek. Nem akarom áltatni, előfordulhat, hogy nem fog változni az állapota. Mindazonáltal én mindenképpen a műtétet javasolnám, mert nincsen jelentős kockázata. A legrosszabb, ami történhet, hogy ugyanúgy nem fog látni, mint eddig. Viszont ha egy kevés javulást érünk is el, már megéri belevágni. Gondolja át. Beszélje meg a feleségével!

Gus csöndben hallgatta végig az orvost. Miután az befejezte a mondandóját, rávágta:

– Nincs szükség rá, hogy átgondoljam doktor úr. Ha ön azt mondja, hogy van némi esély, akkor nincs mit ezen gondolkodni, vagy megbeszélni. Vállalom a műtétet.

Az orvos bólintott.

– Rendben van. Én úgy vélem, hogy jól döntött. A titkárnőm majd ad önnek időpontot.

Gus lassan felegyenesedett a székéből, megköszönte az orvos segítségét, kezét fogott vele, és kiment a szobából. A műtét egy hónap múlva volt esedékes. Az egész család örült annak, hogy Gus rászánta magát az operációra, ugyanakkor izgultak is érte, és mindannyian reménykedtek és imádkoztak azért, hogy a műtét jól sikerüljön és a férfi újra láthasson.

A műtét napján kora reggel indultak útnak megint. Úgy készültek, hogy pár napot Halifaxban kell tölteniük. Az árvákra Cecily vigyázott, Elizát pedig Felicity szüleire hagyták. Nehezen szakadtak el a gyerekektől. Gus és Felicity megölelték és megpuszították a lányukat.

– Jó legyél, kicsim, nemsokára jövünk vissza – mondták neki a szülei. A vonatút az előzőnél is hosszabbnak tűnt. Felicity az ablak mellett ült, de nem kötötte le a látvány, újságot vett a kezébe, ám annak az olvasását is hamar megunt. Gus szótlánul üldögélt, nem látszott rajta, hogy ideges lenne. Felicity ötpercenként pattant fel, és fel-alá járkált a vagonban.

– Olyan lassan megy ez a vonat, soha nem érünk így Halifaxba – morogta Sarának, aki ismét velük tartott. A lány azonban nyugalomra intette:

– Elhiszem, hogy ideges vagy, Felicity, de ezzel nem segítesz Guson. Próbáld picit lazítani. Tereld el a gondolataidat. Mindjárt megérkezünk.

A lány nagyot sóhajtott és leült Sara mellé.

– Igazad van – mondta. Nemsokára már a kórházban voltak. Gus szobája elő volt készítve. Ahogy megérkezett, hamar átöltöztették és lefektették.

– Most teljes ágynyugalomra van szüksége. Holnap reggel elvégezzük a műtétet – mondta Sarának dr. Jones. A két lány egy kis hotelben bérelt szobát, közel a kórházhoz, de az idejük nagy részét Gus mellett töltötték. Sara minden költséget magára vállalt, és hallani sem akart semmilyen tiltakozásról, pedig Gus és Felicity nem szívesen fogadta el tőle, hogy fedezze az operáció, a kórházi ellátás, az utazás és a szállás költségeit.

– Nem fogadhatjuk el ezt tőled, Sara – mondták neki még az elutazás előtt –, ez túl nagyvonalú gesztus. – Hiába ajánlották fel, hogy részletekben majd visszafizetik Sarának a kölcsönt, a lány ezt kerek perccel elutasította. – Apám rengeteg pénzt hagyott rám. Azt se tudom, mire költsem. Ez igazán jó befektetésnek tűnik – mondta mosolyogva. Hamar elment a nap, az éjszakát Sara a hotelben töltötte, ám Felicity ott aludt Gus ágya mellett. Talán ő maga jobban félt az operációtól, mint a férje.

– Mi lesz, ha nem sikerül? Hogy fogja szegény ezt az újabb csalódást elviselni? – kérdezte magától. Ahogy Sara tanácsolta, próbálta a negatív gondolatokat elűzni, de néha képtelen volt rá, hogy ne gondoljon erre. Reggel nyolckor Gust betolták a műtőbe. Felicity megszorította a kezét, és megcsókolta. – Minden rendben lesz. Szeretlek – mondta neki. A következő néhány óra borzasztó volt. Felicity magán kívül volt az idegességtől, és Sara is izgult, bármennyire próbált higgadt maradni. Félóránként nézték meg az órát a váróban. Gus valamivel több, mint három órát volt bent a műtőben. Mikor kitolták Felicity és Sara ideges izgatottsággal kérdezte az orvost, hogy hogy sikerült az operáció. Dr. Jones ennyit mondott:

– Minden rendben zajlott. Az, hogy a műtétnek van-e eredménye, majd csak akkor derül ki, ha lekerül a kötés a fiatalember szeméről. Erre azonban még egy napot várni kell.

– Köszönjük, doktor úr – mondta Sara, és Felicityvel együtt bementek Gushoz. A férfi éppen aludt. Felicitynek könnyes lett a szeme. Megsimogatta a férje karját.

– Mondd, Sara, hogy újra látni fog! – Sara mellé állt és átölelte. – Bízom benne, hogy így lesz. Hinni kell benne. Mást nem tehetünk, Felicity. Holnap minden kiderül.

Felicity üveges tekintettel bámult ki az ablakon. – Igen, holnap. Rettenetesen félek a holnaptól.

Másnap délelőtt behívta őket dr. Jones. Gus leültették a vizsgálószékbe. Sara és Felicity az ajtóban toporgott. Felicity magában egyfolytában imádkozott.

– Uram segíts, hogy lásson! – Az orvos lassú mozdulatokkal távolította el a kötést Gus szeméről. A férfi lélekben mindenre felkészült. Nem akarta magát beleélni semmibe. Azzal is tisztában volt, hogy megint előfordulhat az, ami a múltkori műtétnél, hogy hiába nyitja ki a szemét, sötét lesz minden. Az orvos biztatására lassan megremegtek a szempillái. Saját maga is félt. Hirtelen lecsendesítve saját félelmeit, gyors elhatározásában kinyitotta a szemét. Arca kifejezéstelen volt, szeme egy pontot nézett csak, az ajtóban ácsorgó Felicityt. A lány kérdően nézett a férjére. Várt valamit, egy reakciót, de nem kapott semmit. Kétségbeesésében megtelt a szeme könnyel. Gus végre megszólalt:

– Felicity.

– Itt vagyok, Gus – válaszolt a felesége és beletörődött a sorsba. Az utolsó remény is elveszett.

– Felicity – ismételte meg Gus most már könnyes szemmel. – Te sokkal gyönyörűbb vagy, mint amire emlékeztem. – Felicity meredten bámult a férjére, valósággal lebénult. Sara Felicityre nézett:

– Lát, Felicity, lát téged. – A nő könnyekben tört ki. Minden elfojtott izgalom, átvirrasztott éjszakák, remény és hit most tört ki rajta. Zokogva borult a férje nyakába.

– Ez valóban nagyon jó hír – szölt közbe az orvos –, de azért óvatosan – mondta mosolyogva. – Gusnak most nem tesz jót, ha sír.

– Sara örömmel kiáltott. – Megyek, táviratozom haza, a többiek biztosan már nagyon várják!

Nagy volt az öröm Kingéknél. Nemrég született meg a kis Eliza, most pedig Gus újra lát. Sara megírta Janetéknek, hogy mikor érkeznek. Gusnak még egy kis ideig a kórházban kellett maradnia, hogy elvégezzék a szükséges utóvizsgálatokat. A búcsúzásnál dr. Jones jó tanácsokkal látta el:

– Ne feledje, hogy még jó darabig nem emelhet nehezét. Sokat pihenjen. A jövő hónapban várom vissza ellenőrzésre. Vigyázzon magára.

– Köszönöm, doktor úr – rázta meg a kezét Gus. – Soha nem felejttem el, amit értem tett. Az Isten áldja meg érte! – Aztán Sarához fordult. – Neked is köszönöm, Sara, a te segítséged nélkül nem sikerült volna. Örökké hálás leszek ezért. – Sara nem szólt semmit, csak mosolygott és megölelte a férfit. Az avonlea-i állomáson kint volt az egész város. Mindannyian szorítottak Gusnak, most pedig eljöttek megünnepelni a csodálatos hazatérést. Miután leszálltak a vonatról, elsőként Alec és Janet ölelte magához Gus.

– Mr. és Mrs. King, milyen jó magukat újra látni – áradozott Gus. Alec mögül Hetty néni lépett elő, karjában a kis Elizával. Gus arca ellágyult, ahogy meglátta a kislányát. Szemei könnyel teltek meg: – Istenem, milyen szép vagy – vette át Hettytől a babát. Tudta, hogy az orvos azt kérte, kerülje a sírást, de képtelen volt ellenállni az érzelmeinek, hogy életében először láthatja kislánya bájos arcocskáját, ahogy rámosolyog, csöppnyi kezeit, pici kis testét. Magához ölelte és arcon csókolta. Aztán magához vonta Felicityt is: – Menjünk haza. Alig várom, hogy láthassam a gyerekeket és a házat. Újra be akarom járni a szigetnek minden szegletét, hogy lássam, mennyit változott. Micsoda fantasztikus felfedezés lesz ez nekem! – mosolygott.

Felicity kedvesen megjegyezte: – Erre még egy picit várnod kell! Ne feledd el, mit mondott dr. Jones. Sokat kell pihened, és csak fokozatosan szoktathatod a szemedet vissza a fényhez! – Hárman, összeölelkezve indultak el hazafelé, hátuk mögött kicsit lemaradva követték őket a többiek is.